

Jongensdroom **Ernie** **werd**

Tekst: FMG
Fotografie: Camiel Donders

Brandts werkelijkheid

De Braziliaanse voetballer Pelé was zijn idool en als 6-jarig jochie droomde hij ervan om ooit in het Nederlands elftal te spelen. Voor Ernie Brandts waren dromen geen bedrog. Hij speelde negentien jaar profvoetbal en is vijftien jaar trainer.

Na een carrière van ruim 34 jaar is de 52-jarige Brandts nog lang niet van plan om op z'n lauweren te gaan rusten. "Ik heb gekozen voor het trainersvak en ik wil weten waar mijn grens ligt," zegt de sympathieke coach, die een indrukwekkende staat van dienst heeft. Als 17-jarige maakte hij zijn profdebuut bij De Graafschap. Daarna voetbalde hij bij PSV, Roda JC en het Belgische Germinal Ekeren. In negentien jaar tijd speelde hij 456 wedstrijden in Nederland en België. Hij deed mee aan 52 Europacupduels en scoorde zes doelpunten in 29 interlands. Daarna maakte Brandts de overstap als trainer. Eerst coachte hij het tweede elftal van PSV en vervolgens werd hij assistent-trainer bij deze club. Na een korte periode bij RKSU Nuenen was hij één jaar hoofdtrainer bij FC Volendam en twee jaar bij NAC Breda. NAC deed het goed onder leiding van Ernie Brandts. Toch werd zijn contract om onduidelijke redenen niet verlengd. Zijn plaats werd ingenomen door Robert Maaskant. Niemand begreep het en bij veel spelers en supporters was de verontwaardiging groot. Zelf blijft hij er laconiek onder. "Voor mij geen rancune. NAC is een mooie club, ik heb er altijd prettig samengewerkt en ik blijf ze op de voet volgen. Ik ben blij dat NAC het dit seizoen zo goed doet, want daaruit blijkt dat ze de lijn van vorig jaar doortrekken." Als eerbetoon aan de vertrekkende trainer bedacht een Bredaas communicatiebedrijf een ludieke actie. Voorafgaand aan de wedstrijd met FC Twente werden begin mei zo'n twintig straatnaamborden afgeplakt met stickers met de naam Ernie Brandtsplein. Een half jaar na dato dragen deze pleinen nog steeds zijn naam. Daar kan Brandts terecht trots op zijn.

“Het was Rob Baan, die hem motiveerde om trainer te worden.”

De jeugd van Ernie Brandts speelde zich af in het Gelderse Nieuw-Dijk. “Als puber deed ik aan voetbal en wielrennen,” vertelt hij. “Omdat een fiets duur was door lekke banden en onderhoudskosten, koos ik uiteindelijk voor voetbal. Ik speelde bij FC De Sprinkhanen, een plaatselijke amateurclub, en werd ontdekt door Piet de Visser. Hij was coach bij De Graafschap en wandelde vaak met zijn Sint Bernardshond door het bos als ik daar trainde.” Daarvóór speelde Brandts al een proefwedstrijd bij Go Ahead Eagles en hij was gevraagd door FC Twente. “Omdat ik moest meehelpen in de brood- en banketzaak van mijn ouders, waren Enschede en Deventer te ver weg. Ik zat in Doetinchem op school, dus De Graafschap was de beste keus.” Daarna ging het snel met zijn carrière. Steeds weer een stapje verder, van De Graafschap naar PSV, om via diverse clubs in 1992 toch weer bij De Graafschap te eindigen. Het was Rob Baan, die hem motiveerde om trainer te worden. “Ik was aanvoerder bij Roda JC en Baan was mijn trainer. Hij gaf me een stuk verantwoordelijkheid en liet me meedenken. Ik ben toen eerst mijn zoon gaan trainen.”

“Communicatie is in dit vak heel belangrijk.”

Brandts groeide uit tot een trainer van formaat. Hij leert nog elke dag. “Het gaat niet alleen om fysieke training, speltechniek of strategie, maar ook om mentaliteit. Ik voel me verantwoordelijk voor de spelers en heb altijd geprobeerd om iets op te bouwen en er een stabiele club van te maken. Je bent people manager, voert gesprekken met de technisch directeur en de medische staf. Communicatie is in dit vak heel belangrijk.”

Vrije tijd

Sinds twee jaar woont Ernie Brandts met zijn vrouw Amy en hun 13-jarige zoon Nick in het lieflijke dorp Schelluinen, onder de rook van Gorinchem. Het dorp ligt op een steenworp afstand van de drukke A27, maar heeft het landelijke karakter weten te behouden. “We zijn net zigeuners, want in dit vak is het normaal dat er nogal eens wordt verhuisd. Daar hebben ze beiden geen moeite mee. Toen we hier pas woonden, trokken we er vaak op uit om de omgeving te verkennen. Het is een schitterend en waterrijk gebied,” laat Ernie weten. Nu hij even in de luwte leeft, heeft hij meer tijd om aan zijn gezin te besteden. “Ik vind het fijn om mijn zoon te overhoren. Zojuist stuurde hij een sms’je dat hij een 9,5 voor geschiedenis heeft gehaald,” zegt hij trots. Ernie Brandts is streng voor zichzelf. Hij traint dagelijks om in een goede conditie te blijven. Maar hij heeft ook een Bourgondische inslag. Hij houdt van lekker eten. Koken, en vooral de Indonesische keuken, is één van zijn passies. Zijn vrouw is van Indonesische afkomst en staat vaak uren in de keuken. Zelf is hij een grote eter, maar hij verbruikt dan ook heel wat calorieën. “Amy heeft me leren koken en zij heeft me echt enthousiast gemaakt. Ik kan bijna alles maken,

“Als trainer was ik in de weekends nooit thuis. De laatste maanden is er meer tijd om leuke dingen te doen.”

maar Indonesische toetjes zijn mijn specialiteit. Geen spekkoek, want daar zitten zó veel eieren in dat het slecht is voor je cholesterolgehalte, maar wel pisang goreng of luchtige Indische cake. Misschien heeft het er ook mee te maken dat ik de zoon ben van een banketbakker,” Ernie en Amy doen bijna alles samen. Hij houdt van winkelen, zij is dol op sport. Ze staan samen in de keuken en tegenwoordig gaan ze ook vaak op stap. “Als trainer was ik in de weekends nooit thuis,” zegt hij daarover. “De laatste maanden is er meer tijd om leuke dingen te doen. Ons sociale

leven is er op vooruitgegaan, want we wonen elke week wel zo’n drie tot vier festiviteiten bij.” Zo waren ze in oktober te gast bij het Olympisch Jeugd sportfonds Gala in Noordwijkerhout. “Er zijn duizenden kinderen in Nederland die geen lid kunnen worden van een sportclub, omdat de ouders daar geen geld voor hebben,” legt hij uit. “Tijdens het Gala werd er een veiling gehouden, waarvan de opbrengst bestemd was voor deze kinderen. Bij zo’n evenement ontmoet je veel andere sporters en dan worden er natuurlijk ervaringen uitgewisseld.”

Bekende Nederlander

Ernie Brandts wordt op straat vaak herkend, maar daar heeft hij geen last van. Hij heeft absoluut niet de neiging om zich te verschuilen achter een zonnebril. “Ik ben heel benaderbaar en ik sta iedereen te woord. Als trainer krijg je veel te incasseren. Als de club wint, gaat alle eer naar de spelers, maar als het slecht gaat, wordt de trainer er op aangekeken. Zo gaat dat nu eenmaal,” relateert hij. Hij heeft altijd het beste gepresteerd onder druk. Positieve stress dus. “Als de spanning groot is, neemt mijn concentratie toe en kan ik me goed vastbijten.”

De club die Ernie Brandts straks als trainer krijgt, mag in zijn handjes klappen. Want hij heeft zijn hart op de goede plaats en dat wil hij ook aan zijn spelers overdragen.

